

Едва през втората година в училището стана известен на учениците, че пише стихове. Имаше една тетрадка, в която пишеше стиховете си. Често ги четеше пред най-близките си другари.

Веднъж Вапцаров радостно ми съобщи, че неговото стихотворение "Да грейне факел" било декламирано в Шуменската гимназия. Това стихотворение било печатано във вестник "Глобус", доколкото си спомням думите на Вапцаров. Стихотворението ще е било декламирано вероятно през 1928 година. По-късно, когато написа марша на 26 випуск, стана известен с дарованите си на цялата флота.

Тъй като обичаше литературата, мнозина, които го познаваха се чудеха защо учи машинна техника.

Останалите учебни предмети, извън литература, т.е. български език, той учеше само, за да се каже, че ги учи, но имаше амбицията да завърши училището заедно с другарите си.

През време на теоретическия курс на училището Вапцаров имаше и други прояви: беше въздържател - не пушеше и не пиеше. По-късно се измени: стана пушач, участвуваше във веселбите и пр.

Свиреше в тамбурашкия оркестър на "бисерница".

Като моряк не знаеше да плава, но беше смел и рискуваше да се удави, но да помогне. Веднъж бе започнал да се дави в канала - Гебедженското езеро: не викаше за помощ. Само когато го съзряхме - Халеи Мух Чулков и аз - помогнахме му да излезе. На този случай той погледна съвсем спокойно и не се уплаши. Друг път край Галата една ученичка при къпане викаше за помощ. Вапцаров само по дълги гащи се спусна, влезе във водата, затъне целия и, докато разберам какво става, той извади момичето, но беше нагълтан вода. Това направи без да знае да плава.

По повод на този му подвиг, или защото носеше моряшката шапка извъртана, ние започнахме да му казваме "моряк", като натъртвахме на звука "а". Поставяхме там ударението и затова, че